

щодо відповідності національного законодавства законодавству Європейського Союзу.

Література

1. Медіація: як швидко та ефективно вирішити спір / Український Центр Медіації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://old.kmbs.ua/storage/files/kmbs_Ukr_green.pdf.

2. Єрмоєнко Г. Слід спробувати медіацію! / Г. Єрмоєнко, О. Різенко // Бізнес-освіта. Я – перший. – 2008. – № 11(12). – С. 11-14.

3. Боброва О. М. Відновне правосуддя. Особливості впровадження процедури медіації: європейський досвід / О. М. Боброва, А. О. Горова, В. В. Землянська, Н. М. Прокопенко. – К.: Наш час, 2006. – 164 с.

УДК 342.9(043.2)

Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент,
Бурбеза В. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м.Київ

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ПОВІТРЯНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

Авіатранспорт – досить зручний та прогресивний вид транспорту. Більшість людей обирають саме його для переміщення по світу. До того ж, авіаційні перевезення забезпечують вихід українських виробників на світовий ринок. Верховна Рада України в свій час прийняла низку нормативно-правових актів у цій сфері, а також ратифікувала основні міжнародні угоди, що регулюють основні аспекти перевезення пасажирів та вантажів авіаційним транспортом.

Згідно із чинним законодавством України, повітряне перевезення – це перевезення пасажирів, багажу, вантажу або пошти, яке здійснюється повітряним судном на підставі відповідного договору повітряного перевезення. Перевезення може бути міжнародним та внутрішнім. Міжнародне перевезення – перевезення, в якому пункт відправлення і пункт призначення, незалежно від того, була чи ні зупинка в перевезенні або перевантаження, розміщені або на території двох різних країн, або на території однієї країни, якщо узгоджена зупинка передбачена на території іншої країни. Внутрішнє перевезення – транспортування пасажирів і/або багажу на повітряних суднах між пунктами, які розміщені на території України [1].

Основним комплексним нормативно-правовим актом, що регулює правовідносини у сфері повітряних перевезень є

Повітряний кодекс (ПК) України від 19.05.2011 р. Він встановлює правові основи державного регулювання діяльності в галузі авіації та використання повітряного простору України, яке спрямоване на гарантування безпеки авіації, забезпечення інтересів держави, національної безпеки та потреб суспільства і економіки у повітряних перевезеннях та авіаційних роботах. Зокрема, розділ 12 ПК України визначає порядок повітряних перевезень, а саме загальні умови ліцензування, забезпечення авіаційного перевізника, умови виконання повітряних перевезень українським та іноземним авіаперевізником тощо.

Згідно з п. 8 ст. 1 ПК України авіаційний перевізник (авіаперевізник) – суб'єкт господарювання, що надає послуги з перевезення пасажирів, вантажу, пошти повітряним транспортом. Авіаційний перевізник, який виконує перевезення пасажирів та/або вантажу за плату та/або за наймом, повинен мати ліцензію на провадження діяльності з перевезення пасажирів та/або вантажу повітряним транспортом, яка видається уповноваженим органом з питань цивільної авіації згідно із законодавством України (ч. 1 ст. 92 ПК України). Під час повітряних перевезень перевізник та аеропорт зобов'язані дотримуватись загальних правил повітряних перевезень пасажирів, багажу, вантажу та пошти, а також нормативів якості обслуговування пасажирів і клієнтури, встановлених відповідним органом державної виконавчої влади [2, с. 186].

Законодавчим актом, який регулює правовідносини у сфері повітряних перевезень, також є Правила повітряних перевезень пасажирів і багажу від 30.11.2012 р. Ці Правила розроблені з метою встановлення загальних умов перевезення пасажирів і багажу повітряним транспортом, забезпечення безпеки польотів та якості обслуговування [3].

Ще одним нормативним актом, що регулює відносини в сфері авіаперевезень, є Закон України «Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації» від 21.03.2017 р., який затверджує Державну Програму авіаційної безпеки цивільної авіації, основним завданням якої є розподіл обов'язків, встановлення правил впровадження та здійснення заходів забезпечення авіаційної безпеки пасажирів, авіаційного персоналу та персоналу, який задіяний в авіаційній діяльності, повітряних суден, майна, яке перевозиться повітряними суднами, об'єктів суб'єктів авіаційної діяльності незалежно від форми власності та підпорядкування [4].

Щодо міжнародно-правових актів, то основним, який регулює відносини у сфері повітряних перевезень, є Конвенція для уніфікації деяких правил міжнародних повітряних перевезень, прийнята в Монреалі 28 травня 1999 року. Вважається, що авіаперевізники здійснюють авіаперевезення за Монреальською конвенцією є більш

конкурентоспроможними, так як умови перевезень та відшкодування пасажиром є більш привабливими. За Монреальською конвенцією перевізник несе відповідальність за шкоду, що є наслідком затримки під час повітряного перевезення пасажирів багажу або вантажів [5, с. 149].

Отже, виходячи з вище написаного, можна сказати, що нормативно-правова база, що регулює відносини в сфері повітряних перевезень в Україні, є досить розвинутою та досить повно охоплює всі аспекти цього напрямку. Крім того, чинне українське законодавство в цій сфері відповідає нормам міжнародного повітряного права.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3393-17/page>.

2. Столярський О. В. Правове регулювання міжнародних перевезень / О. В. Столярський. – К.: Знання, 2012. – 318 с.

3. Правила повітряних перевезень пасажирів і багажу від 30 листопада 2012 р. № 735 [Електронний ресурс]. – Режим доступу.

4. Про державну програму безпеки цивільної авіації: Закон України від 21 березня 2017 р. № 1965-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1965-19>.

5. Радчук О. П. Міжнародно-правове регулювання авіаційних перевезень / О. П. Радчук // Форум права. – 2015. – № 2. – С. 144-151.

УДК 342.9(043.2)

Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент,
Бурлака А. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ЕТАПИ ФОРМУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО КОСМІЧНОГО ПРАВА

Космічне право – відносно молодий напрям юридичної науки. Воно з'явилося у зв'язку із початком освоєння космосу, адже виникла потреба в регулюванні відносин у сфері дослідження космосу, присвоєння космічним об'єктам певного правового статусу, регулювання космічних польотів тощо. У своєму розвитку космічне право проходить декілька етапів.

Для першого етапу, який припадає на 1957-1967 роки 20 століття, характерним було освоєння космічної техніки та способу регулювання космічної діяльності. Початок цього етапу було